

tuwe plaats te vragen." Stond er: „Om eerst daarna, in de tweede plaats, naar wetenschap en gaven te vragen", het had zin; nu niet.

Doch ook de zaak, die hier wordt voorgesteld, leidt tot dezelfde conclusie.

Onze stelling was steeds, dat noch Dr. Van Lingen, noch iemand beoordeelen kan, of iemand die zich presenteert, een geloof bezit, dat waarlijk door den Heiligen Geest gewrocht is; en dat de kerken dus nooit iets anders doen kunnen, dan vragen en onderzoeken, of iemand zuiver belijdt, en bijkens getuigenis der broeders, deze belijdenis niet weersprekt door zijn wandel. In zijn kerk daarentegen, als Dr. Van Lingen nu gaan uitmaken, of zulk een geloof een levend geloof is. Men zal zich opwerpen, als kenner der herten, en aldus glijpen in de rechten Gods.

Naar inwendige roeping wordt in onze kerken bij de bevestiging van elken Dienaar gevraagd, maar hierbij geheel en uitsluitend afgegaan op zijn eigen verklaring. Dr. Van Lingen zal alom de inwendige roeping gaan keuren.

En wat nog het fraaist is, hij zal als bewijs van de inwendige, nog al bijzondere roeping, onderzoek doen naar wetenschap en gaven.

Nota bene, alsof schoolgeleerdheid ooit eenig bewijs voor inwendige roeping kon zijn, een geleerdheid, die ge vaak bij den meest ongelovige vindt; en alsof zekere begaafdheid van boeiend spreken, ooit bewijs ware voor een roeping, die geestelijk is, waar juist onder die sprekers en talenten van voordracht zoo telkens en telkens de meest vleeschelijke krachten verscholen zijn.

Doch genoeg. Van een kerkelijke beweging, die haar bezwaren en de gronden van haar actie, op zulk een onverklaarbare, slordige en onverdedigbare wijze, getuimeld heeft, kennen wij in de historie geen tweede voorbeeld.

En toch, gelijk gezegd, rekenen wij dat Dr. Van Lingen niet toe.

Hij is blijkbaar overspannen en overprikkeld. Hij verkeert in een gemoedsstemming, die niet doekt, dat ge hem zijn eigen woorden toekent.

En daarom, als we onder onze broeders ook het beeld van Dr. Van Lingen voor ons oproepen, dan verrijst voor ons niet het verwarde beeld, dat in dit vult schied zich afteekent, maar het beeld van vroeger, van den echten Van Lingen, die zich met zeldzame energie wijdde aan de schoone taak, die God hem op de hand had gezet.

Dáarin was hij groot.

„Erger dan gek?"

In het jongste Basuin-nummer is Dr. Gispén weer bezig, zijn vriend te Jerusalem op de hoogte te helpen van wat er in ons kerkelijk Nederland omgaat; ditmaal met een uitstapje op universitair terrein.

Hij heeft het namelijk over het besluit van den Amsterdamse gemeenteraad, om de Universiteit niet op te heffen, en zegt daarvan, dat ook hij, stel hij ware gemeenteraadslid geweest, waarschijnlijk voor haar behoud zou hebben gestemd.

Zelf vindt hij dit wel wat vreemd, maar zijn opinie is nu eenmaal zoo.

Hij zegt toch:

Misschien vindt gij het nog erger dan gek, maar ik moet u eerlijk zeggen dat, zoo ik lid van den Raad ware, ik waarschijnlijk gestemd zou hebben voor het behoud van de Universiteit. Nu we eenmaal de Universiteit hebben, zou ik het een schande achten voor mijn vaderstad, als we haar van armoede moesten opdoeken, en een mal figuur maken voor geheel de beschafte wereld. Want het motief voor de opheffing was alleen het geld. Het zou alleen als een maatregel van bezuiniging geschied zijn, zonder hooger beweegreden. De eigenlijke kwestie van het hooger onderwijs kwam geen stap nader tot de oplossing.

Kreeg men een inzicht in de verderfelijke richting van het hooger onderwijs in het algemeen, dan stond de zaak natuurlijk geheel anders. Oordeelde men, dat het ongelooft en de afval van de Christelijke religie door de overige Universiteiten genoegzaam bevorderd werd, en dat Amsterdam niet noodig had jaarlijks eenige tonnen gouds te offeren voor nog meerdere uitbreiding van de ongelooftpropaganda, dan was er alles voor. En nu is het wel mogelijk, dat sommige heeren, die voor de opheffing gestemd hebben, hieraan dachten, maar de vóórstellende stelling niet. Het lag niet in de strekking en bedoeling van het voorstel.

De theologische faculteit van onze stedelijke Universiteit is, geloof ik, niet rooder dan die van Leiden. Die sterk roode kleur schijnt voor vele jongelui eer goed dan kwaad te zijn. Indien er werkelijk zaligmakend geloof in hen is, kan juist dat roode medewerken om de oude, beproefde paden, met meerder besluidheid te kiezen. Ik stem toe, dat wij het kwade niet mogen doen, opdat het goede er uit voortkome. Maar toch acht ik voor waarlijk gelovige studenten, een theosophische en ethische faculteit veel verleidelijker dan een vuurood moderne.

Dit zeggen „erger dan gek" te noemen, is een qualificatie, die we natuurlijk aan de vrienden te Jerusalem overlaten. Wij zeggen dat niet. De zaak is er ons te ernstig voor. Maar wel zij hier uitgesproken, dat zulk een oordeel door den officiële redacteur van de Basuin, in een blad, dat zoo nauw met het officiële orgaan van de kerken is verbonden, ons meer gesmaakt heeft, dan we zeggen kunnen.

Niet om den achtergrond van zijn overtuiging, want ook Dr. Gispén acht dat zulk een openbare Universiteit een stichting ter propagandering van het ongelooft is; en zijn oordeel dat een vuuroode theologische faculteit, door de tegenstelling, minder gevaarlijk kan zijn dan een ethische, laat zich toch op zekere hoogte hooren.

Maar wat ons smart is, dat, waar zoo ernstig vraagstuk aan de orde is, tegen

onze mannen in den Raad partij wordt gekozen, en voor onze tegenstanders.

Dr. Gispén kon althans weten, dat de Universitaire quaestie, dank zij het optreden van de heeren Fabius, Heemskerk en Hovy, ditmaal zeer principieel behandeld is; dat ook van radicale zijde vo'strekt niet alleen de financiële zijde op den voorgrond is geschoven; en dat er, naar aanleiding van Wuste's voorstel, een ernstige poging is gewaagd, om een einde te maken aan een bestaand schreeuwend onrecht.

Een onrecht hierin bestaande, dat de stad Amsterdam er, zonder eenige noodzakelijkheid, een Universiteit op na houdt, die slechts voor een deel der burgerij bruikbaar is, en waarvoor heel de burgerij gelijk op moet betalen.

En is het dan niet meer spelend aan zijn pen ontligt, dat ernstig gesproken, om na zulk een ernstigen strijd, aan onze dappere strijders toe te roepen: „Lieve heeren, als ik lid van den Raad was geweest, ik had toch ook waarschijnlijk tegengestemd".

En evenmin houdt het gebezigde argument een oogenblik steek.

Dat argument luidt: Als er een voorstel tot afschaffing was gedaan op grond van het verderfelijke karakter van zulk een Universiteit, zou ik mee hebben gedaan, maar nu alleen geldnood drong, zou ik er mij voor geschaamd hebben, als een schande voor mijn stad.

Weersprekt toch de historie dit soort van argumentatie niet? Ook Dr. Gispén weet zeer wel, dat de strijd voor de vrijheid van religie in het midden der 16de eeuw waarschijnlijk nooit tot gunstige beslissing zou hebben geleid, zoo het „Op den eersten April verloor Alba zijn Bul", ter oorzaak van den tienden penning, er niet ware bijgekomen.

Moet ook daarvan nu geteget: „Had ik toen geleid, ik zou er toch tegen geweest zijn, want het ging per slot van rekening bij heel wat lieden om de dubbeltjes".

De zaak is, dunkt ons, deze, dat God de Heere het zóó besteld heeft, dat we geen geesten, maar menschen zijn, die daarom bij alle ding óók aan het lichaam, aan het stofelijke, dus ook aan het geld zijn gebonden.

Dat geld doet in dit verband dienst om de geloovigen de eene maal te drukken, en de andere maal door eftervaardigheid sterk te maken. En zoo ook heeft het bij de demonische richting het effect, dat ze de eene maal misbruik van haar overmacht maakt, en een ander maal uit geldgebrek haar opzet moet griggeven.

Geburt nu het laatste, dan verknouken we ons allerminst in een valsche Amsterdamse patriotisme, maar danken den Heere dat Hij dit instrument tegen de eere zijas Naams bedwingt.

Als iemand equipage ging houden, en daardoor boven zijn kracht leefde, steekt er niets geen schande in, zoo bij de equipage afschaff, maar wel zoo hij se aanhoudt, en ten slotte niet kan betalen.

En dat is metterdaad de toestand van Amsterdam.

Dit woord van ernst en critiek zouden we in de pen hebben gehouden, als een ander der broeders in een ander blad aldus geschreven had.

Niet nu aldus geoordeeld werd door geen minder dan Dr. Gispén, in een blad zoo half officieus als de Basuin.

Doopleden.

Inzake de quaestie der Doopleden ontving Prof. Rutgers dit schrijven uit Amerika.

Hooget. Heer en Br!

Gelijk bijna alles wat de Heraut wekelijks debiteert door ondergeteekende meestal met graagte, altijd met leening en soms met ongewone stichting gelezen wordt — las ik ook met belangstelling, toestemming en een groote mate van voldoening, uw genootteerd opstel, over een, van de ook hier felst „brandende kwesties" n.l. de beschouwing en de behandeling van zoogenoemde Doopleden.

Onder de lezing van uw lezenswaard epistel drongen zich de volgende vragen (waaruit weer andere voortvloeiden) aan mij op, welke ik, o zoo gaarne, door u, in een of ander nummer van de Heraut, beantwoord zag; n.l. deze:

1. Wat verstaat Gij door het doen van belijdenis? De vraag moge onnoozel klinken en toch spreekt ook J. Napuot, in zijn verklaring over Hellenbroeks vraagboek (zie di. p. 601) verklaring van Hellenbroeks 6e vraag over den H. Doop van Belijdenis des geloofs en Belijdenis der waarheid. Eerstgenoemde is dan de erkenning dat „niet alleen anderen maar ook mij vergeving van zonden enz. geschonken is" vr. 21 Cat; laatstgenoemde een soort historisch geloof of een bioote toestemming der waarheid. Is het geloof, dat gij van de gedoopte kinderen vordert, omschreven in de 2te vraag van den Cat?

2. Wat te antwoorden en te doen aan gedoopte volwassen kinderen die op zo h 30-jarigen leeftijd u toevoegen: „Lieve dominee! ik kan toch niet belijden en zoo maar aangrijpen, wat ik niet heb: ik geloof wel dat Gods Woord en uwe leer waarheid is, maar niet, dat ook aan mij" persoonlijk, vergeving van zonde geschonken is?

3. Waarvan of aan wien ontleent het kind van den niet- (of ook gedoopten) belijder het recht tot den H. Doop?

4. Waarom schijnt het gansche N. Testament deze ingrijpende en moeilijke kwestie met geen enkel woord te bespreken?

Met ongeveinsde achting en liefde,

Uw Dw. Dn. en Br.,
J. KEIZER.

Graafschap, Mich. U. S.
13 Maart '93.

Hij verzoekt ons op dese vier vragen dit korte antwoord te plaatsen.

Ad. 2m. De belijdenis, die in de Christelijke kerk wordt gedaan, en op welke dan toegang tot het H. Avondmaal verleend wordt, kan alleenlijk zijn, en is dan ook altijd, belijdenis des geloofs.

Ad. 3m. Wanneer iemand tegen het doen van belijdenis bebaar maakt, dan kan dit bebaar uit zeer verschillende oorzaken voortkomen: uit geheel afwezigheid van het beginsel des geloofs, uit misverstand van Gods Woord, uit verkeerde opvatting van de betekenis en het doel der Avondmaalsviering, uit gebrek aan zelfkennis, uit verborgen gehechtheid aan de eene of andere zonde, uit onbestatheid van keuze tusschen den dienst van God en dien der wereld, en uit vele andere beletselen meer. Naar gelang de omstandigheden zijn, is dus de gestelde vraag telkens geheel anders te beantwoorden; en daarvoor is natuurlijk allereerst zooveel mogelijk te onderzoeken, waaruit bij den persoon, met wien men te doen heeft, het bebaar voortkomt. Dit alles echter valt buiten de behandelde kerkrechtelijke quaestie, en hoort tot het gebied der Pastoraal of herderlijke zorg. Intusschen is wel zeker, dat, zoowel op den tijd der belijdenis zelf als daarna, dergelijke bezwaren veel minder voorkomen, en ook gemakkelijker te behandelen zijn, wanneer het doen van belijdenis en de eerste Avondmaalsviering niet tot het zotte levensjaar, of zelfs nog langer, wordt uitgesteld, maar, naar den regel der Gereformeerde kerken in haren bloeitijd, reeds eenige jaren vroeger plaats heeft.

Ad. 3m. Het kind van een gedoopte, die wel geen belijdenis deed, maar toch nog niet tot openbaren en formeelen afval gekomen is, ontleent zijn recht tot den H. Doop aan de omstandigheid, dat het niettegenstaande de ontzoon zijner ouders moet gerekend worden tot het zaad der kerk en tot Gods verbond te behooren, en dat er in de aanvraag zijner ouders en in de stipulatie van een betrouwbare doopgetuge genoegzame waarborg is voor de kerk, dat het in de leer der kerk zal opgevoerd worden.

Ad. 4m. De hier bedoelde quaestie wordt in de H. Schrift wel degelijk behandeld, door hetgeen zij over de kerk en over de noodzakelijkheid van belijdenis en Avondmaalsviering ons duidelijk leert. Afwijking van de leerling is juist de oorzaak van de moeijeligheden, die zich thans welens voordoen.

F. L. RUTGERS.

Den inzender zal dit antwoord wel weer te kort zijn, maar men kan vier zulke ver reikende vragen niet soo maar opeens tot in den wortel bezien.

Recensien.

Tot onze blijdschap merken we, dat ook de predikantenwereld steeds meer aandacht aan de sociale quaestie gaat wijden.

Zoo verscheen nu weer Christendom en de Sociale quaestie voor achttien eeuwen van Dr. S. Uijters, een belangrijk peidoo voor de waarheid, dat de Christelijke religie mede daaraan haar snellen wasdom dankte, dat se ook op het leven, en met name van zijn economische zijde, inwerkte. En ten andere Het sociale vraagstuk, een wekstem voor de gemeente, van Dr. A. J. Th. Jonker, een stuk waar we allen lui voor hebben, en dat slechts ontstert wordt door de kiengeestigheid, dat het op alle acie wees, maar den woed, den zedelijke moet misie, om ook te verwijzen naar het Sociale Congres.

Kinderachtig! Vooral tegenover geschriften als van NOORMAN, Sociale verwarving, is het anders uiteenzet, dat ook het hoog belang van het Christelijk element steeds meer op den voorgrond worde gesteld. En hierom danken we ook Dr. Jonker voor zijn bijdrage.

Apologetisch in meer algemeenen zin is Een ding is noodig, van den ouden Adama van Senelema. Een nagalm uit een ernstig leven, dat den Christus nooit losliet, en daarom ook anderen tot den Christus oproept.

SPURGEONS Woorden der wijsheid voor het dagelysch leven, bij Houtje te Utrecht uitgekomen, bieden uitingen van Sp. rgeon, niet apologetisch, maar practisch; een voedsel van krachtiger mensgel.

Van hieher altoos is Sören Kierkegaard's Aanmerkt de leken des velds enz., vertaald door Dr. H. H. Barger, in echt Noorsche verhevenheid, soms te ideaal, maar toch altoos bezielend.

En wil men nog lichter lectuur, dan neme men Ben-Hur van J. Wallace, waarvan de 2e druk bij Bolle te Rotterdam in afleveringen loopt, een verdichte voorstelling uit het leven in de dagen van Jezus, en waarin ook de Christus zelf optreedt. Een soort verdichtingen, die waarde bezitten als inkleeding, om ons de toenmalige toestanden en het toenmalige leven te teekenen, maar die altoos enigszins bedenklijk zijn, omdat het zoo gewaagd blijft den persoon van den Heiland er in te vlechten.

KUYPER.

Uit de Pers.

Over het ontbreken van de Optieners der gemeente bij onze kerken schrijft Dr. Winckel in de Z. Holl. Kerkbode dit goede woord:

Ambtsdragers, zoowel leeraars als ouderlingen en diakenen kunnen door plichtverzuam dikwijls veel bederven. In menige gemeente zouden er heel wat minder moeijeligheden zijn indien de optieners der kerk de leden aan de huizen meer bezielden. Ook in aanmerking nemende de vele werkzaamheden die aan de rechte bediening van de ambten verbonden zijn, vooral nu dikwerf in naburige gemeenten zooveel te arbeiden is om de genaturde kerken tot reformatie te brengen, moet toch beleden: wer kon nog zooveel meer gedaan, dan er gedaan wordt?

Maar dit neemt niet weg, dat al is er in deze schuld bij de ambtsdragers (die in deze al te dikwijls zonder orde arbeiden) men dezen menigmaal veel verwijt, dat niet op hunne rekening mag worden gesteld. Hoe menigmaal komt het voor, dat men in de gemeente klaagt, dat ingeval van ziekte de leeraars, of in vacante gemeente de ouderlingen niet naar den kranke komen omzien. Daar maakt men ben dikwijls een grief van: „Vader heeft al zo lang ziek gelegen, maar wij hebben nog geen ouderling of dominee gezien." Deze klacht hoort men telkens. Toch is dit verwijt haast altijd ongegrond, omdat er bijna altijd verzuimd wordt, van de ziekte die in een gezin der gemeente sloop, aan de ambtsdragers kennis te geven.

Hoe spoedig is men er bij om, in geval van een eenigszins ernstige ziekte, een geneesheer te laten halen! Maar men denkt er haast niet aan (de uitzonderingen bevestigen den regel) om ook een optiener der gemeente bij zich te onbieden. En toch is daarvoor een uitdrukkelijk apostolisch bevel gegeven. Men leze slechts na wat geschreven staat in Jacobus 5: 14 en

15. Daar vindt men: „Is iemand krank onder u, dat hij tot zich roep de ouderlingen der gemeente, en dat zij voor hem bidden: hem zalvende met olie in den naam des Heeren; en het gebed des geloofs zal den zieke behouden, en de Heere zal hem oprichten, en zoo hij zonden gedaan zal hebben, het zal hem vergeven worden." Er is hier zelfs een heilige belofte aan het gebed der optieners der gemeente verbonden. In het vooruitgaat zij hier opgemerkt dat uit deze plaats blijkt hoe onschrijfbaar de Roomechgezinden handelen, wanneer zij alleen dan het laatste oiselsel van den dienaar der kerk begeeren, wanneer hun lichamelijke toestand (naar den mensch gesproken) hopeloos wordt.

Uit het niet roepen van de optieners der gemeente blijkt ronzekeer dat velen op de behoudenis der onsterfelijkheid niet minder acht geven, dan op de behoudenis des lichaams. Immers in geval van ziekte, als die ziekte ten minste van eenigszins ernstigen aard is, laat men nooit na den medicijnmeester te onbieden.

Nu is het ons wel bekend dat velen met het oog op hun toestand voor de eeuwigheid zeggen: „de domine kan mij toch niet helpen." En dit is waar ook. Maar ook kan de medicijnmeester niemands lichaam gezond maken, al schrijft hij ook de beste geneesmiddelen voor en al wilkt zijne schaduw niet van het ziekebed. Aan „Heeren" zeggen is ook hierbij alles gelegen. Het is overzeestijl en daarom ongeestelijk als men met een beroep op „Heeren" alsnacht den weg der middelen niet wil bewandelen.

En zoo is het ook geheel af te keuren als men den leeraar der gemeente 't huis laat, terwijl men denkt: „de leeraar kan mij toch niet helpen." Men wandele ook hierbij in den geordineerden weg; daarop kan men zegen verwachten.

Vele zieken denken ook wel: de leeraar zal wel met mijn toestand bekend zijn. Doch al denkt men dit ook het is menigmaal niet het geval en bovendien blijft laten roepen altijd plicht. Wat baart het een mensch zoo hij ook zijne geradenheid herwint en lijdt schade aan zijne ziel?

Hiermede willen wij niet zeggen dat leeraars en ouderlingen geen ziekenbezoek behooven te doen wanneer men hen niet onbiedt. Integendeel het is en blijft de roeping van de optieners om te roeken het weg gedrevene ook door ziekenbezoek te recht te brengen, al worden zij er niet toe genoodigd.

Maar wanneer iemand zonder kennis te geven aan de optieners, op zijn krankbed onrecht doet, dan heeft hij de schuld bij zich zelven te zoeken.

Dese opmerking is juist. Er moet wederkerig levenruiting tusschen de optieners en de gemeente bestaan. Niet een wachten, of de optiener wel komt, maar als hij niet vanzelf komt, moet hij geroepen, ook opdat de ijver in zijn bediening telkens nieuwen prikkel ontvange.

In de Amst. Kerkbode brengt Dr. Van Schelven nogmaals de circulaire der Deputaten voor de Zending ter sprake, en zegt er van:

Voor het feit, dat broederen Deputaten eenig licht hebben pogten te ontwerpen op de overwegingen waar door zij geleid worden in de zaak van Dr. Scheurer, zijn wij natuurlijk dankbaar.

Dat zij dachten daarbij alleen te doen te hebben met de bedenkingen van eenige bladen of personen, is, zoo wij ons niet vergissen, niet geheel juist, dat wij meenen dat althans enkele kerken officieel bewaren in dienzeliden geest hebben geopperd.

Of zij evenwel geleid zijn in hun toeloe om alle ongerustheid weg te nemen staat o. i. nog niet zoo vast, daar de hoofdpunten van bebaar in dit stuk niet worden aangevoerd.

Wij laten daar, dat door hen een beroep gedaan wordt: niet op wat door de Generale Synode vastgesteld is, maar op wat beiderzijds in de nog afzonderlijk vergaderde Synoden verhandeld werd. Op dat eerste komt het echter aan, en het andere kan alleen als toe lichteing daarvan dienen om de bedoeling en den zin der woorden toe te lichten.

Maar onvolledig is het stuk zeer zeker, daar er niets in voorkomt om de aanstelling te rechtvaardigen van een Zending arts; waarover immers ook door de voormalige Christelijke Gereformeerde kerk nook eenige instructie aan haar Deputaten werd verstrekt. Zelfs blijkt nu nog niet eens wat, naar der Deputaten meening, Dr. Scheurer zijn zal: een arts in den dienst der Zending, of een Zending die tevens ook geneeskundige hulp zal bewijzen.

Die onzekerheid heeft het meest de ongerustheid gaande gemaakt. Een zekere ongerustheid in de manier van uitzending war: allicht later nog te herstellen, iets dergelijks zal wellicht toch nog moeten geschieden met betrekking tot hen, die door de Nederlandse Gereformeerde Zendingvereeniging werden uitgezonden.

Maar hier gaat het om geheel iets anders; om een vraag die de geheele positie van Dr. Scheurer beheerscht, wordt hij Dienaar des Woords, men zende naar den weg, daarvoor gesteld, wordt hij Arts, men onderwerpe eerst aan de kerken de vraag, of zij zich gerechtigd voeren achten tot zulk een stap. Ook voor Dr. Scheurer hangt daaraan zooveel. Voor deren broeder zelf is het toch van belang, dat hij duidlijk zijn positie geteekend zie, en wete wat hij nu eigenlijk is naar de schatting der kerken, en welk verband er tus schen hem en de kerken bestaat.

Voorts zij de vraag geoorloofd, of het goed is om onder de benaming van theoretische beschouwingen op zij te schuiven, wat te berde gebracht is aangaande ambt, uitzending, macht van deputaten enz.

't Is mogelijk dat wij ons vergissen, maar in die aanduiding schemert o. i. iets door, alsof die vragen als van minder gewicht worden beschouwd en wel goed voor bespreking in een kranke waar men zich met redeneeren bezig houdt, maar niet voor mannen, bij wie het op handelen aankomt.

Dat mag toch niet waar het vragen geldt, die niet als zaken van orde alleen op verduidelijde wijze mis schien beantwoord kunnen worden, zonder dat daarvoor eenige grondreel geweld wordt aangedaan; maar de vragen hierbij ter sprake gebracht, raken de grondlagen van ons kerkelijk leven, gelijk die in de Schrift zijn aangegeven.

Daarom betreuren wij dat wij ook wij het wensche lijke achten, dat niets de gesdurd doove in eene zaak zoo heilig en heilige als de zending; en dat misverstand hiera geneerlijk verdeeldheid en verkeerdheid opkomen doe.

Met het oog op de missie van den heer Scheurer, kunnen wij met zekerheid melden, dat hij als aanstaand Dienaar des Woords onderzocht is, en eerlang als beroepen Dienaar voor Midden-Java te Rotterdam in zijn ambt zal bevestigd worden.

KUYPER.

Officieele Berichten.

(Met verhooring uit het Kerkblad van 14 April.)

L. S.

Aan de Gereformeerde kerken wordt door deze kennis gegeven, dat op de lijst van de Gereformeerde Kerken in Nederland, bij de Hooge Overheid de volgende veranderingen zijn aangebracht:

Geslacht zijn:

No 406 de Gereformeerde kerk te Amstelveen A.

» 406 de Geref. kerk te Amstelveen B.

» 406 de Geref. kerk te Moordrecht, Classis Gouda;

» 406 de Geref. kerk te Abbenbroek; en

» 406 de Geref. kerk te Ouddorp, beide Classis Brielle;

» 406 de Geref. kerk te Amstelveen;

» 406 de Geref. kerk te Overtoom (Nieuwer-Amstel), beide Classis Amsterdam;

» 406 de Geref. kerk te Zunderdorp (Nieuwendam); Classis Edam;

» 406 de Geref. kerk te Rijswijk, Classis 's Gravenhage.

Namens Deputaten voor de Corresp.

mid. Hooge Overheid,

M. NOORDTZY,

Secretaris.

Kampen, 12 April 1893.

Kort verslag van de vergadering der Classe Koervorden gehouden te Emmen 28 Maart 1893.

Naar toerbeurt is Dr. Goris praeses en Dr. Huls scriba.

De praeses stelt voor eerst een paar protesten te behandelen, die Dr. zijn er reeds.

De vergadering keurt dat goed. Nadat de noodige inlichtingen zijn gegeven, wordt eerst de een getoepen en met hem de zaak behandeld en besproken. Na een breedvoerige behandeling keurt de vergadering het besluit des kerkraads goed en nu teekent bedoelde Dr. ook hietegende protest aan. Met het andere protest gaat het evenzoo. De vergadering keurt het besluit des kerkraads goed en nu teekent ook die Dr. protest aan.

Nu komt in behandeling het Consulentchap met de vacatuurbuizen. Spoedig heeft de geheele Classe, bestaande uit 9 gemeenten, maar één predikant. Hoe moet er in de behoeften met Doop- en Avondmaalsbediening worden voorzien? Wij moeten, is aller oordeel, een beroep doen op de Pred. in de provincie. Aan den scriba wordt opgedragen zoo spoedig mogelijk aan de correspondenten der Classen te schrijven of b. v. de Classen, indien het gevraagd werd, wil helpen als volgt, Assen; Emmen en Schoonoord; Beilen; Aalden, mischien ook Gees; Hoogeveen; Koervorden en mischien ook Gees Sleen, Schoonebeck en Nieuw-Dordrecht blijven dan nog voor rekening van den predikant der Classe.

Tot afgevaardigden naar de e.k. provinciale Synode worden benoemd:

Primus	Secundus
Dr. R. Huls.	F. Hinnen.
Ouderling H. Poppen.	J. H. Zwaveling.
» H. Zanting.	W. Kremer.
» M. Busstra.	E. Diemer.

De antwoorden op de vragen van Art. 41 D. K. zijn bevredigend.